Írta: Adminisztrátor
2021. december 16. csütörtök - Módosítás: 2021. december 16. csütörtök

1883. január 1-jén született Kőszegen.

Gimnázium- és múzeumigazgató, tanügyi főtanácsos.
Egyetemi tanulmányait Bp.-en, Kolozsvárott és Licsében végezte, a kolozsvári Ferenc József Tudományegyetemen történelem-földrajz szakos tanári oklevelet szerzett (1906). Többször járt külföldi – elsősorban németországi tanulmányúton. Kisszebenben, Brassóban és Szentgotthárdon tanított, majd a Soproni Állami Főreáliskola tanára (1911-től), igazgatója lett (1919-1941; nyugdíjba vonulásáig); közben a soproni múzeum főőre, azaz igazgatója (1916-1955). Az 1918-ban bezárt, majd 1923. augusztus 23-án újra megnyitott múzeum élén sok problémával kellett megküzdenie, az intézményt az I. vh. és a forradalmak nehézségei után kellett rendbe hoznia. Igazgatósága alatt tisztázódtak az intézmény zavaros tulajdonjogi és felügyeleti viszonyai a Sopronvármegyei Régészeti Társulat által létrehozott városi múzeum 1922-ben került Sopron törvényhatósági jogú város kezelésébe. Tízévi működés után a múzeumot felújították. Irányításával állították fel a római kori Sopron legértékesebb leletét, az ún. capitoliumi triász, Jupiter, Juno és Minerva kétszeres ember nagyságú szobrait (1937). Vezetése alatt készült el a soproni múzeum természetrajzi pavilonja, mely a 2. vh. idején elpusztult. Számos soproni vonatkozású cikket, érmészeti és archeológiai tanulmányt jelentett meg helyi és országos lapok, folyóiratok hasábjain. A Soproni Szemle szerkesztőbizottsági tagja volt.
Lauringer Ernő, a Széchenyi Gimnázium igazgatója, „a második iskolaalapító” volt.
Ő volt az iskola egyik leghosszabb ideig tevékenykedő igazgatója. (Három év választotta el attól, hogy ugyanúgy negyedszázadig vezesse az intézményt, mint egyik nagy elődje, Salamin Leó.) Az ő irányítása alatt eltelt 22 év mindenképpen iskolánk történetének legfordulatosabb, máig ható jelentőségű időszaka volt.
1911-ben kerül történelem–földrajz szakos tanárként intézményünkbe, az akkori soproni Állami Főreáliskolába. Nyolc év múlva már a tantestületi közakarat őt emeli a lemondott igazgató megüresedett helyére. 1919. szeptember 1-től – a minisztérium által is megerősített igazgatóként – lát neki a háború és a forradalmak által szétzilált iskola rendbe tételéhez. Mire sikerül helyreállítania a tanítás rendjét és megteremtenie az épületben folyó oktatás elfogadható körülményeit, a trianoni békediktátum újra felkavarja a lassan nyugalomnak induló iskolai életet. A városnak és környékének Ausztriához való csatolása miatt a minisztérium úgy dönt, hogy az épületet ki kell üríteni, és az intézet értékes felszereléseit Győrbe kell szállítani. Bár a tanártársak, diákok és iskolai altisztek segítségével összecsomagolt hatvagonnyi intézeti

berendezést 1921. augusztus 18-án elindítják Győrbe, a tantestületi értekezlet az igazgató vezetésével úgy dönt, hogy a következő tanévet mégis helyben indítják el egy szerencsés politikai fordulatban reménykedve. A fordulat be is következik: a december 14-i népszavazás eredményeként Sopron magyar marad. Az igazgató a január 7-én visszaérkezett felszereléssel újra berendezteti az iskolaépületet, és nekifog az itt folyó oktatás most már hosszabb távú konszolidálásának.
A városnak adományozott „Civitas fidelissima” cím körüli ünnepélyes légkörben engedélyt kap arra, hogy a főreáliskolát a „legnagyobb magyar”-ról nevezzék el. A közoktatási miniszter 1922. május 22-én kelt rendelete értelmében az intézmény az 1922/23-as tanévtől felveszi Széchenyi István nevét. Ugyanebben a tanévben, a városban évek óta szünetelő gázvilágítás helyett villanylámpákkal szerelteti fel az épületet. Legmerészebb újítása azonban a főreáliskola reálgimnáziummá szervezése az 1930-as évben. Az idők szavát meg nem értők és a helyi sajtó támadásai közepette is szakítani mer az intézmény nyolcvan éves reáliskolai múltjával, és az oktatást részben az úgynevezett „humanisztikus” gimnázium irányába mozdítja el. Jól látja, hogy Trianon után, Sopron határszéli szerepéből következően a fiait eddig ebbe az intézménybe beíratható, iparos és kereskedő polgárság „nagyrészt megszűnt, részben kihalt, részben pedig elköltözött városunkból”. Reformjának éppen az az egyik célja, hogy az iskola vonzó legyen a „vidék legtehetségesebb fiai” számára is, akik a reálgimnáziumi érettségivel sokkal több lehetőséget kaphatnak a továbbtanulásban. Az intézmény reálgimnáziummá szervezése nemcsak a bejáró tanulók számbeli arányának megnövekedésére hat, de – bár ez előre nem volt látható – megkönnyíti az átmenetet a tisztán gimnáziumi formába is. Ugyanis – egyedül a gimnáziumi iskolatípust hagyva meg – 1935 szeptemberétől törvény egységesíti az általános irányú középszintű oktatást, így a soproni reálgimnáziumot is gimnáziummá kell átszervezni.
Az újabb jelentős tantervi, oktatási átalakítás amúgy sem könnyű munkája mellett egy nem várt esemény is nehéz terhet rak az igazgató úr vállára. 1937. november 12-én, a 80 évvel ezelőtt felépített régi épületszárnyban a második emeleti mennyezet egy része leszakad. A szakértői vizsgálatok az iskolaépület olyan mértékű elöregedését állapítják meg, hogy az intézmény teljes kiürítését és felújítását rendelik el. Újra csomagol az iskola, de ami eddig még nem történt meg, most valóban el kell hagyni az épületet. A tanítás átmenetileg a bencések és a leánygimnázium átengedett tantermeiben folyik. Az igazgató úr által irányított nagyszabású felújítási munkák alapvető változásokat hoznak az iskola belső tereiben. Az 1938/39-es tanévre befejeződő átalakítás 70 évre, a 2007-es felújításig fogja meghatározni az iskolában folyó munka hátterét. Érdekesség, hogy a megújult épületbe visszatérő diákság végzős osztálya e tanév végén búcsúzik el először ballagással iskolájától. Lauringer igazgató úr pedig két tanév múltán, 1941-ben vonul nyugdíjba e munkálkodásban gazdag életpálya végén.
Szinte hihetetlen, hogy iskolaigazgatói feladatai mellett még jeles numizmatikai munkát is végzett. 1916-tól haláláig a Soproni Múzeum igazgatója és a Soproni Szemle szerkesztőbizottsági tagja is volt. Gimnáziumunk történetében azonban az egyik legjelentősebb reformer gondolkodású iskolavezető.
„Hajlamaimnál és hivatásomnál fogva – a történelem tanára vagyok, régészettel is foglalkozom – ragaszkodom a múlthoz, tisztelem a tradíciókat. De mikor a tanulóifjúság jövőjét nézem és mérlegelem, akkor a vezetésemre bízott ifjúsághoz való ragaszkodásom mélyebb, jövőjéről való gondoskodásom erősebb – nem a hagyománytiszteletnél – hanem annál az érzelemnél, mely a következetesség látszata mellett visszariadna a régi, patinás múltú intézmények jobbá, célszerűbbé való átalakításától.” (Lauringer Ernő)

1944. október 30-án hunyt el.
Fm.:
Közintézményeink történeti fejlődése (Szentgotthárd, é. n;. 2. kiad. Szentgotthárd, 1922); Sopron szabad királyi város emlékérmei (Soproni Szemle, 1943); Az intézet története (in: A soproni Állami Széchenyi István reáliskola 51. sz. értesítője. Sopron, 1926); A rekonstruált capitoliumi trias-szobrok Sopron város múzeumában (Sopron, 1937).

Forrás: Széchenyi Gimnázium, http://muzeumbarat.hu – Tóth Imre